

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, zastoupeného obecnou zmocněnkyní Mgr. T. S., korespondenční adresa J.142, K. V., proti žalovanému **Magistrátu města Ostravy** se sídlem Prokešovo nám. 8, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalo-vaného ze dne 24.9.2014 č.j. SMO/229279/12/OFR/HI, ve věci místního poplatku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 24.9.2014 č.j. SMO/229279/12/OFR/HI **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz ze dne 28.3.2012 č.j. MoaP/15574/12/OFR/Sol – platební

výměr na místní poplatek za jiná technická herní zařízení (dále jen JTHZ) za období od 1.10.2011 do 31.12.2011.

Žalobce v žalobě namítl, že

- 1) správní orgány pochybily, když použily žalobcovy platby určené na zaplacení místního poplatku za období od 1.10.2011 do 31.12.2011 na úhradu údajného žalobcova nedoplatku za období od 1.1. do 31.3.2011, ačkoli výše poplatku za první čtvrtletí 2011 nebyla vyměřena platebním výměrem.
- 2) Nebyly dány důvody pro sankční navýšení poplatku. Žalobce platil částky ve výši podle svého právního názoru, správní orgány nevzaly v úvahu dlouhodobé pochybnosti o výkladu předmětu poplatku. Nebyly jakkoli zohledněny okolnosti posuzovaného případu a sankce byla stanovena rovnou v maximální výši, jedná se o libovůli správních orgánů. Žalobce byl postaven na roveň subjektům, které poplatkovou povinnost nesplnily vůbec.

Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že se řádně a srozumitelně vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Pokud jde o žalobní námitku 1), soud zjistil ze správních spisů, že správce poplatku v platebním výměru ze dne 28.3.2012 vyměřil ve výroku celkovou částku poplatku za čtvrté čtvrtletí 2011 a uvedl, kterých konkrétních JTHZ se to týká, a v odůvodnění pak vyčíslil, kolik a kdy žalobce zaplatil a jakou část z toho použil správce na předchozí čtvrtletí. Žalovaný změnil formulaci výroku platebního výměru tak, že doplnil do výroku, o kolik se snižuje celková vyměřená částka po žalobcově částečné platbě. Žalobce již od počátku, tedy i za první čtvrtletí, nesouhlasil se zpoplatněním jednotlivých koncových zařízení, jak vyplývá např. z jeho sdělení z 12.1.2011, v němž rozsáhle polemizoval s právním názorem správce poplatku. Ze správního spisu však nevyplývá (a žalobce to ani netvrdil), že by žalobce kdy požádal o vydání platebního výměru na poplatkovou povinnost za první čtvrtletí roku 2011. V závěru citovaného sdělení pouze uvedl, že očekává, že bude vyměřováno jen z centrálních částí, jinak bude nucen napadnout nesprávný postup správce poplatku u správního soudu. Žalobce v říjnu 2011 podal žádost o vrácení vratitelného přeplatku podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád), této žádosti správce poplatku nevyhověl.

Za stěžejní pro řešení této otázky je třeba považovat sjednocující usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 24.6.2014 č.j. 2 Afs 68/2012-34, podle nějž měl správce poplatku povinnost vydat platební výměr při (kumulativním) splnění následujících podmínek: 1) poplatník zpochybnil kvalifikovaným způsobem poplatkovou povinnost, 2) poplatník výslovně požádal o vydání platebního výměru, 3) poplatník o to požádal ve lhůtě stanovené obecně závaznou vyhláškou pro splnění ohlašovací povinnosti.

V daném případě dospěl krajský soud k závěru, že žalobce o vydání platebního výměru na poplatkovou povinnost za první čtvrtletí 2011 nepožádal, proto nelze považovat absenci tohoto platebního výměru za vadu, která by se mohla promítnout do nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícího rozhodnutí správce poplatku. Žalobní námitka 1) je nedůvodná.

Pokud jde o žalobní námitku 2), správce poplatku uvedl k sankčnímu navýšení na dvojnásobek pouze to, že žalobce byl řádně poučen o možnosti sankce. Žalovaný pak uvedl, že žalobce znal právní názor správního orgánu, musela mu být známa i judikatura, a dále se rozsáhle zabýval tím, jaké negativní jevy jsou spjaté s JTHZ. Zcela nevyhodnocena však zůstala odvolací námitka, týkající se přiměřenosti, posuzování konkrétních okolností a správního uvážení při sankčním navýšení, ačkoli je to oblast správního trestání, v níž je třeba vážit velmi pečlivě všechny okolnosti. K rozhodování správních orgánů při sankčním navýšení místních poplatků se NSS vyjadřoval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 22.5.2014 č.j. 9 Afs 68/2013-75, z něž krajský soud cituje pasáže plně aplikovatelné i na tuto věc: *...zákon o místních poplatcích v ustanovení § 11 odst. 1 a 2 stanoví, že pokud nebudou poplatky zaplacený (odvedeny) poplatníkem nebo plátcem poplatku včas nebo ve správné výši, vyměří obecní úřad poplatek platebním výměrem. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení včas nezaplacené (neodvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek. Navýšení poplatku podle ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích představuje rozhodnutí založené na volné správní úvaze správního orgánu, neboť je zde dána pouze možnost správního orgánu rozhodnout o zvýšení, bez dalších zákonem stanovených konkrétních omezení. Nicméně i takové rozhodnutí musí být postaveno na racionálních důvodech, pro které správce poplatku k uložení předmětného navýšení přistoupil. Je věcí správního orgánu, jaká kritéria pro své rozhodnutí zvolí, podstatné je, aby důvody správní orgánu byly transparentní a z rozhodnutí jednoznačně seznatelné a to tak, aby úvahy správního orgánu mohly být posléze případně předmětem soudního přezkumu z hlediska předkročení mezí libovůle. Přestože zákon o místních poplatcích neobsahuje žádná kritéria, která by byl správní orgán povinen při své úvaze o navýšení poplatku zohlednit, nezbavuje tato skutečnost správní orgán povinnosti řádně odůvodnit, proč k navýšení přistoupil, včetně důvodů, které ho vedly ke stanovení výsledné částky. ...Zejména za situace, kdy správce poplatku ze zákonem stanoveného sankčního rozmezí uložil navýšení poplatku v nepřísňější možné sazbě, se nelze spokojit s pouhým konstatováním správce poplatku, že navýšení bylo stanoveno s ohledem na jednání s poplatníkem a po předchozím upozornění. ...V rozhodnutí bylo na místě, aby se správce poplatku zabýval konkrétními okolnostmi vzniku nedoplatku a řádně uložení navýšení poplatku a jeho výše odůvodnil. Je nutné přihlídnout k tomu, že definice pojmu „jiné technické herní zařízení“ a otázka vyměřování posuzovaného poplatku a s tím spojená možnost případné obran v případě nesouhlasu poplatníka s poplatkovou povinností způsobuje v praxi nemalé výkladové problémy. Otázka, zda se stěžovatel mohl a měl v případě nesouhlasu s poplatkovou povinností bránit jiným způsobem, než pozdní úhradou poplatku, je otázkou, která je doposud správními soudy posuzována rozdílně. Tato otázka je předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (předkládací usnesení ze dne 17. 1. 2013, č. j. 2 Afs 68/2012 – 15). Pozn. krajského soudu: rozšířený senát rozhodl až dne 24.6.2014.*

Krajský soud tedy uzavírá k žalobní námitce 2), že rozhodnutí žalovaného je v části týkající se sankčního navýšení poplatku odůvodněno nedostatečně. Není z něj zřejmé, proč bylo v tomto konkrétním případě zvoleno navýšení na dvojnásobek, ani nebyly vzaty v úvahu některé námitky, výslovně uvedené v odvolání. Žalovaný tak porušil § 116 odst. 2 daňového řádu. Nad rámec soud uvádí, že považuje za poněkud rozpolcený myšlenkový postup žalovaného, který považoval za zjevnou přítěžující okolnost pro sankční navýšení poplatku samotný druh žalobcova podnikání, za situace, kdy tento byl povolen jak příslušným ministerstvem, tak konkrétní obcí.

S ohledem na důvodnost žalobní námitky 2) soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 11. února 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu